

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 402/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti TRIMETAL s. r. o., Nobelova 34, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra (adresa na doručovanie – Lombardíniho 22B, Bratislava), v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave z 15. apríla 2014 v konaní sp. zn. 4 CoKR 15/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti TRIMETAL s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2014 doručená sťažnosť spoločnosti TRIMETAL s. r. o., Nobelova 34, Bratislava (ďalej len

„sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 15. apríla 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR 15/2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako dlžník v konkurznom konaní vedenom od 22. novembra 2012 pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu Slovenského paralympijského výboru, o. z., Benediktiho 5, Bratislava (ďalej len „navrhovateľ v 1. rade“), ako veriteľa.

Okresný súd uznesením č. k. 2 K 57/2012-145 zo 17. apríla 2013 návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol, keď dospel k záveru, že navrhovateľ v 1. rade nie je aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Zistil totiž, že pohľadávka, na existencii ktorej navrhovateľ v 1. rade svoj návrh založil, nie je nesporná, lebo o nej stále prebieha sporové konanie v druhom stupni pred krajským súdom.

Na odvolanie navrhovateľa v 1. rade krajský súd uznesením č. k. 4 CoKR 12/2013-206 zo 16. októbra 2013 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel totiž k záveru, že *„súd prvého stupňa sa dostatočne nezaoberal preukázaním aktívnej legitimácie navrhovateľa v právnom postavení veriteľa, vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam, že je veriteľom označeného dlžníka s pohľadávkou, ktorú označil v návrhu. Súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal s tvrdnými skutočnosťami dlžníka, že je sporná, preto bude potrebné súdom prvého stupňa na nariadenom pojednávaní podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, dostatočným spôsobom sa vysporiadať s otázkou aktívnej legitimácie navrhovateľa, doložením a osvedčením tvrdných skutočností vo vzťahu k spornej pohľadávke a na takto zistenom skutkovom základe v súlade s § 19 ods. 1 písm. c) ZKR rozhodnúť o návrhu na vyhlásenie konkurzu...“*.

Po vrátení veci okresnému súdu tento na základe návrhu doručeného mu 24. mája 2013 uznesením č. k. 2 K 57/2012-222 zo 7. novembra 2013 rozhodol o pripustení Paralympijskej marketingovej spoločnosti, s. r. o., Benediktiho 5, Bratislava (ďalej len „navrhovateľ v 2. rade“), do konkurzného konania. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na 24. január 2014, ktorého sa sťažovateľ ani jeho právny zástupca nezúčastnili, hoci doručenie predvolania bolo riadne vykázané.

Okresný súd uznesením č. k. 2 K 57/2012-312 z 30. januára 2014 vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľa. Skutkovo konštatoval, že „*pohľadávka, o ktorú opiera svoj návrh Navrhovateľ 1, je naďalej predmetom súdneho konania*“, pričom „*vo veci prebiehajúceho odvolacieho konania doposiaľ nebolo rozhodnuté*“. Z toho po právnej stránke vyvodil, že „*uvedená pohľadávka je sporná a teda... nezakladá aktívnu legitimáciu navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej základe*“.

Súčasne však okresný súd uviedol, že „*nakoľko... do konania pristúpil Navrhovateľ 2, ktorý svoj návrh opiera o pohľadávku voči Dlžníkovi plynúcu z právoplatného uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 01. 2013, č. k. 32Cb/9/2012-213, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 03. 2013, na základe ktorého súd zaviazal Dlžníka na zaplatenie trov právneho zastúpenia vo výške 2 014,08 eura na účet právneho zástupcu odporcov, ktorými sú Navrhovateľ 1 a Navrhovateľ 2, súd má za to, že je splnená podmienka aktívnej legitimácie na podanie návrhu. Navyše Dlžník uvedenú pohľadávku nijakým spôsobom nespochybnil.*

Navrhovateľ 1 a Navrhovateľ 2 preukázali, že možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť Dlžníka v zmysle § 11 ods. 3 ZKR, nakoľko z predložených listín je zrejmé, že Dlžník je viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi a bol jedným z veriteľov písomne vyzvaný na zaplatenie.“.

Okresný súd podčiarkol, že sťažovateľ „*napriek uzneseniu súdu č. k. 2K/57/2012-68 z 17. 12. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 01. 2013 a ktorým súd vyzval Dlžníka na osvedčenie platobnej schopnosti a doručenie príslušných dokumentov v zmysle*

§ 19 ZKR, Dlžník zaslal len svoje písomné vyjadrenie, bez akýchkoľvek dokumentov osvedčujúcich jeho platobnú schopnosť. Dlžník sa zároveň nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný. Súd preto konštatuje, že Dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil.“.

Sťažovateľ podal proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu odvolanie. Namietal v ňom, že mu nebolo doručené odvolanie navrhovateľa v 1. rade proti pôvodnému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu, že mu nebolo doručené uznesenie krajského súdu č. k. 4 CoKR 12/2013-206 zo 16. októbra 2013, že mu nebolo doručené podanie, na základe ktorého došlo k pristúpeniu navrhovateľa v 2. rade do konkurzného konania, a že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie konané 24. januára 2014. V dôsledku uvedených pochybení okresného súdu nemohol sťažovateľ „uplatniť svoje procesné práva“ v predmetnom konaní.

Sťažovateľ v odvolaní popísal skutkové okolnosti zmluvných vzťahov s navrhovateľmi. K pohľadávke zakladajúcej aktívnu legitimáciu navrhovateľa v 2. rade sťažovateľ uviedol, že proti obom navrhovateľom „podal... žalobu na zaplatenie 204.218,94 EUR na Okresný súd Bratislava I (č. k. 30Rob 202/2011 resp. 32Cb/9/2012), v ktorom sa domáhal voči navrhovateľom zaplatenia ceny za zhotovené časti diela podľa uvedených faktúr (žaloba založená v konkurznom spise).

Na základe tejto skutočnosti, dlžník vykonal zápočet vzájomných pohľadávok úkonom zo dňa 7. 1. 2014, ktorým započítal vzájomné pohľadávky, a to pohľadávku navrhovateľov voči dlžníkovi vo výške 2.014,08 EUR vyplývajúcu z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 1. 2013, právoplatné dňa 13. 3. 2013, č. k. 32Cb/9/2012, s pohľadávkou dlžníka voči navrhovateľom z faktúry č. 20070023, zo dňa 27. 12. 2007, na sumu 36.340,70 EUR. Túto skutočnosť aj oznámil navrhovateľovi.“.

Sťažovateľ konštatoval, že „vzhľadom na vykonaný zápočet..., pohľadávka navrhovateľov zanikla okamihom, kedy sa pohľadávky stretli. Týmto dňom stretnutia bol deň vzniku pohľadávky navrhovateľov voči dlžníkovi, keďže ich pohľadávka vznikla neskôr.

Z uvedeného vyplýva, že ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka táto pohľadávka navrhovateľov voči dlžníkovi už neexistovala...“. Podľa sťažovateľa „pokiaľ by aj navrhovatelia spochybňovali skutočnosť zániku ich pohľadávky z dôvodu zápočtu, stále by išlo o pohľadávku spornú, na ktorú podľa § 19 ods. 1 písm. c) ZKR nie je možné prihliadať“.

V odvolaní sa potom sťažovateľ vyjadril k záväzkom voči ďalším veriteľom odlišným od navrhovateľov, ktoré mali zakladať dôvodnosť návrhu na vyhlásenie konkurzu, a to tvrdením o ich spornosti.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením z 15. apríla 2014 v konaní sp. zn. 4 CoKR 15/2014 tak, že prvostupňové uznesenie okresného súdu potvrdil. Konštatoval, že okresný súd „na základe... vykonaného dokazovania ustálil vecne správny právny záver spočívajúci v tom, že pohľadávka navrhovateľa I/ je predmetom súdneho konania vedeného na OS Bratislava III, a preto ju považuje za spornú... a nezakladá aktívnu legitimáciu navrhovateľa v I/ rade na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu... Nakoľko však do konania pristúpil navrhovateľ v 2/ rade, ktorý preukázal súdu I. stupňa právnu skutočnosť existencie uplatneného nároku voči označenému dlžníkovi, rozhodol, že navrhovateľ v 2/ rade splnil podmienku aktívnej legitimácie na podanie návrhu, čo odvolací súd považuje za vecne správne. Odvolací súd zároveň považuje za vecne správne ustálenie skutkového záveru súdu I. stupňa vo veci osvedčovania platobnej schopnosti dlžníka a zároveň konštatovania, že dlžník súdu I. stupňa svoju platobnú schopnosť neosvedčil, nedoručil požadované listiny a dokumenty, z ktorých obsahu by bolo možné vyvodiť skutkový záver o platobnej schopnosti dlžníka a dlžník sa na nariadené pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, bez ďalšieho nedostavil. Na takto zistenom skutkovom základe preto odvolací súd... považuje za vecne správne, ak súd I. stupňa konštatoval, že sú splnené podmienky pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka... Odvolací súd vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, nemohol prihliadnuť k dôvodom uvedeným v odvolaní doručenom zo strany dlžníka, nakoľko dlžník svoje tvrdenia nepreukázal, na pojednávanie sa nedostavil, platobnú schopnosť neosvedčil.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ napadnuté uznesenie krajského súdu kritizuje v rovine kvality jeho odôvodnenia. S poukazom na relevantnú judikatúru súdov tvrdí, že krajský súd „*sa v odôvodnení svojho uznesenia... žiadnym spôsobom nevyjadril (nereagoval) k podstatným skutočnostiam, tvrdným a súčasne preukázaným dlžníkom..., týkajúcich sa započítania pohľadávky dlžníka voči pohľadávke navrhovateľa v 2. rade, na základe ktorej sa odôvodňuje naplnenie zákonnej požiadavky aktívnej legitimácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu pre navrhovateľa v 2. rade...*“. Podľa sťažovateľa „*skutočnosť zániku pohľadávky navrhovateľov, zákonným spôsobom, resp. tak ako to tvrdil sťažovateľ vo svojom odvolaní..., predstavuje skutočnosť, ktorá má zásadný význam pre splnenie/nesplnenie podmienky aktívnej legitimácie navrhovateľov v konaní o vyhlásení konkurzu...*“. Preto je sťažovateľ presvedčený, že krajský súd „*mal povinnosť sa vo svojom uznesení zo dňa 15. 4. 2014, resp. v jeho odôvodnení, vysporiadať so skutočnosťou zániku pohľadávky navrhovateľov...*“.

Sťažovateľ tvrdí aj porušenie princípu rovnosti, ku ktorému malo dôjsť odňatím možnosti sťažovateľovi konať pred súdom. Uvádza, že „*k vyjadreniu dlžníka zo dňa 2. 4. 2014 (osvedčenie jeho platobnej schopnosti ako aj spornosť záväzkov) sa navrhovateľ vyjadril podaním zo dňa 12. 4. 2013. toto podanie však nebolo doručené dlžníkovi, nebolo mu ani doručované, čím sa dlžník nemohol vyjadriť k vyjadreniu navrhovateľa v 1. rade a tým uplatniť svoje procesné práva*“. Rovnako nemal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa k odvolaniu navrhovateľa v 1. rade proti v poradí prvému uzneseniu okresného súdu, ktorým bol návrh na vyhlásenie konkurzu zamietnutý. Ani návrh navrhovateľa v 2. rade „*na pristúpenie do konkurzného konania zo dňa 24. 5. 2013 (aj s prílohami, v ktorých navrhovateľ poukázal na pohľadávku vo výške 2.014,08 EUR)... neboli doručené dlžníkovi, nebolo mu ani doručované, čím sa dlžník nemohol vyjadriť k rozšírenému dôvodu navrhovateľov na vyhlásenie konkurzu (práve podstatných 2.014,08 EUR) a tým uplatniť svoje procesné práva*“.

Po rozhodnutí Krajského súdu..., ktorým bolo konanie vrátené späť na súd prvého stupňa, navrhovateľ podal vyjadrenie zo dňa 4. 11. 2013 k procesnému postupu súdu

(pristúpenie navrhovateľa v 2. rade, pohľadávka 2.014,08 EUR, zasielanie a doručovanie stranám). Toto vyjadrenie navrhovateľa však nebolo doručené dlžníkovi, neboli mu ani doručované, čím sa dlžník nemohol vyjadriť k skutočnostiam tam navrhovateľom uvádzaným a tým uplatniť svoje procesné práva. Na jeho základe však súd prvého stupňa následne dňa 7. 11. 2013 rozhodol o pripustení navrhovateľa v 2. rade do konania.

Následne dňa 11. 12. 2013 podali navrhovatelia ďalšie podanie – návrh na vykonanie dôkazov. Toto vyjadrenie navrhovateľov však nebolo opätovne doručené dlžníkovi, nebolo mu ani doručované...“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že po tom, ako podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 K 57/2012-312 z 30. januára 2014 o vyhlásení konkurzu, „navrhovatelia podali svoje vyjadrenie k odvolaniu... podaním zo dňa 6. 3. 2014. Toto vyjadrenie navrhovateľov však nebolo opätovne doručené dlžníkovi, nebol mu ani doručované, čím sa dlžník nemohol vyjadriť k skutočnostiam tam navrhovateľmi uvádzaným...“.

Popísané pochybenia sťažovateľ „uviedol... aj v odvolaní“, avšak krajský súd „tieto okolnosti nevzal do úvahy“, ale sa „vyjadril iba k neúčasti sťažovateľa na pojednávaní vytýčenom na deň 24. 1. 2014, avšak nič neuviedol k tomu, že žiadne vyjadrenia a podania zo strany navrhovateľov neboli doručované sťažovateľovi“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo spoločnosti TRIMETAL, s. r. o., Nobelova 34, 831 02 Bratislava, IČO: 36551031, na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR/15/2014 porušené bolo.

2) Zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 15. 04. 2014, č. k. 4 CoKR/15/2014, a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3) Spoločnosti TRIMETAL, s. r. o. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4) *Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť spoločnosti TRIMETAL s. r. o. trovy právneho zastúpenia, v zmysle § 11 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, vo výške 260,50 EUR.. na účet právneho zástupcu JUDr. Roman Heinrich, [REDACTED] [REDACTED].“*

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol aj nariadenie dočasného opatrenia spočívajúceho v odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata sťažovateľových námietok, na ktorých založil svoj sťažnostný petit, sa koncentruje do kritiky odôvodnenia napadnutého odvolacieho uznesenia krajského súdu. Na tejto báze potom sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal tvrdeným započítaním pohľadávky sťažovateľa voči veriteľom s ich pohľadávkou voči nemu, na existencii ktorej bol založený záver o aktívnej legitímácii navrhovateľa v 2. rade na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Sťažovateľ formuluje relatívne samostatný sťažnostný dôvod spočívajúci v tvrdenom narušení rovnosti zbraní postupom okresného súdu, ktoré nebolo krajským súdom v odvolacom konaní napravené. V nadväznosti na to sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho odvolacím dôvodom namietajúcim nedoručovanie procesných podaní navrhovateľov sťažovateľovi okresným súdom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

1. Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať

podrobnú odpoveď (rozsudok ESĽP z 19. 4. 1994 vo veci Van de Hurk proti Holandsku, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. rozsudok ESĽP vo veci Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Pokiaľ ide o kompenzačnú námietku sťažovateľa, ústavný súd po preskúmaní obsahu prvostupňového uznesenia okresného súdu o vyhlásení konkurzu, proti nemu podaného odvolania i napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd na predmetnú odvoláciu námietku sťažovateľa reagoval iba tak, že skonštatoval vecnú správnosť záveru okresného súdu o aktívnej legitímácii navrhovateľa v 2. rade na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Zdôraznil pritom, že sťažovateľ „súdu I. stupňa svoju platobnú schopnosť neosvedčil, nedoručil požadované listiny a dokumenty, z ktorých obsahu by bolo možné vyvodiť skutkový záver o platobnej schopnosti dlžníka a dlžník sa na nariadené pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, bez ďalšieho nedostavil“.

Z citovanej pasáže dôvodov napadnutého uznesenia je zreteľné, že krajský súd sa hmotno-právnu stránkou sťažovateľom tvrdeného započítania, ba ani jeho prípadným dopadom na aktívnu legitímáciu navrhovateľa v 2. rade vôbec nezaoberal. Krajský súd teda

skutočne nedal odpoveď na otázku nastolenú sťažovateľom ako účastníkom konkurzného konania.

Podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľ v pozícii dlžníka ako účastníka konkurzného konania námietku započítania vzájomných pohľadávok predniesol vo fáze konkurzného konania, v ktorej už táto námietka nemala pre vec podstatný význam.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) ak sa konkurzné konanie začalo na návrh veriteľa,

a) súd do 5 dní od začatia konkurzného konania

1. odošle dlžníkovi do vlastných rúk rovnopis návrhu spolu s uznesením, ktoré obsahuje najmä

1a. výzvu, aby sa do 20 dní od jeho doručenia vyjadril k návrhu a osvedčil svoju platobnú schopnosť;...

1b. poučenie, že inak súd vyhlási na jeho majetok konkurz,

1c. poučenie o trestnoprávných následkoch neplnenia si povinnosti v konkurze,

2. určí termín pojednávania, na ktoré predvolá dlžníka a o ktorom upovedomí veriteľov označených v návrhu; predvolanie, ako aj upovedomenie súd doručí zverejnením v Obchodnom vestníku; dlžníkovi predvolanie doručí aj iným spôsobom; termín pojednávania súd určí tak, aby sa konalo najneskôr do 70 dní od začatia konkurzného konania,

3. vyzve dlžníka na vyjadrenie, či súhlasí, aby súd rozhodol vo veci vyhlásenia konkurzu bez pojednávania; ak tak dlžník urobí, súd zruší termín pojednávania a rozhodne bez pojednávania; rovnako postupuje aj vtedy, ak sa má za to, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil,

b) súd rozhodne vo veci vyhlásenia konkurzu do 7 dní od vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, alebo do 7 dní, odkedy dlžník súhlasil, aby sa rozhodlo bez pojednávania,

c) súd rozhodne o vyhlásení konkurzu vtedy, ak dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť, inak rozhodne o zastavení konkurzného konania; pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu súd neprihliada na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť; ak sa dlžník v lehote podľa odseku 1 písm. a) bodu 1 nevyjadril, má sa za to, že svoju platobnú schopnosť neosvedčil...

Podstatou konkurzného konania i samotného konkurzu je riešenie úpadku dlžníka speňažením jeho majetku a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov (§ 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). V konkurznom konaní súd, správca a veriteľský výbor postupujú pri riešení úpadku dlžníka tak, aby dosiahli pre veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok; dlžník je pritom povinný poskytovať bez zbytočného odkladu všetku súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo požadovať (§ 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

Z uvedených všeobecne formulovaných pravidiel konkurzného práva sa črtá jedna z podstatných zásad ovládajúcich nielen právnu úpravu konkurzného konania, ale aj interpretáciu tejto právnej úpravy. Je ňou zásada rýchlosti vyjadrená v zákone o konkurze a reštrukturalizácii okrem iného v množstve krátkych procesných lehôt, ktoré sú stanovené pre súd, účastníkov konania a iné procesné subjekty (Ďurica, M. Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. Poradca podnikateľa, s. r. o. Žilina, 2006, s. 43). Identifikovaná zásada sa prejavuje aj v relácii k fáze konkurzného konania, v ktorej malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho označených práv. I keď má prvá fáza konkurzného konania (do vyhlásenia konkurzu) charakter sporového konania a na objasnenie skutočností treba viesť dokazovanie, z účelu konkurzného konania vyplýva, že rozsiahlejšie dokazovanie možno viesť len v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sú rozhodujúce pre záver o základnej otázke, ktorá sa má v konaní riešiť, a to či je dlžník v úpadku (otázku hmotného konkurzného práva). Oprávnenie podať návrh na vyhlásenie konkurzu (teda otázku tzv. procesného konkurzného práva) musí veriteľ osvedčiť bez toho, aby bolo treba na existenciu jeho pohľadávky viesť dokazovanie (uznesenie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2000 vo veci sp. zn. 4 Obo 49/2000 bezpochyby uplatniteľné aj na aktuálnu právnu úpravu).

Citovaný § 19 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je prejavom zásady rýchlosti v konkurznom konaní. Jeho konfigurácia z hľadiska pomeru povinností ukladaných dlžníkovi konajúcim súdom a práv garantovaných dlžníkovi zohľadňuje uvedené názory odbornej literatúry i súdnej judikatúry. Pravdaže, ak zákonné určenie relatívne krátkych procesných lehôt ustanovených pre úkony účastníkov konkurzného konania má v konečnom dôsledku viesť k naplneniu zásady rýchlosti, potom je nevyhnutné, aby aj s ich prípadným nedodržaním spájala právna úprava a na ňu nadväzujúca aplikačná prax účinné právne dôsledky. Jedným z nich je aj nevyvrátiteľná právna domnienka neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníka podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Pre posudzovanú sťažnosť je významným fakt, že sťažovateľ nereagoval včas na výzvu okresného súdu podľa § 19 ods. 1 písm. a) bodu 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čo v záujme naplnenia zásady rýchlosti konkurzného konania muselo viesť k uplatneniu nevyvrátiteľnej právnej domnienky podľa § 19 ods. 1 písm. c) toho istého zákona.

Ústavný súd však neopomína argument sťažovateľa zvýraznený na strane 7 jeho sťažnosti, a to že konkurz na jeho majetok bol v konečnom dôsledku vyhlásený na podklade aktívnej legitímácie navrhovateľa v 2. rade, s ktorého návrhom na pristúpenie doručeným okresnému súdu 24. mája 2013 uvedená výzva okresného súdu právoplatná 20. januára 2013 nesúvisela, a ani objektívne vzhľadom na časové relácie súvisieť nemohla. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii pritom nerieši explicitne situáciu, keď k pristúpeniu do konkurzného konania podľa § 24 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôjde až po doručení vyjadrenia dlžníka k návrhu na vyhlásenie konkurzu, prípadne po márnom uplynutí lehoty na toto vyjadrenie (ako to bolo aj v prípade sťažovateľa).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd po pristúpení navrhovateľa v 2. rade do konkurzného konania nepresadzoval zvoleným procesným postupom zásadu rýchlosti konkurzného konania na úkor práva dlžníka vyjadriť sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu neprímeraným spôsobom. Nariadil totiž pojednávanie na 24. január 2014, na ktorom sa sťažovateľovi ako dlžníkovi otváral dostatočný priestor na osvedčenie platobnej schopnosti v konfrontácii s „novou“ pohľadávkou navrhovateľov voči nemu, ktorá v konečnom dôsledku založila aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Z podkladov, ktoré má ústavný súd k dispozícii, však vyplýva, že sťažovateľ ani jeho právny zástupca sa nariadeného pojednávania nezúčastnili, hoci mali predvolanie naň riadne doručené (doručenie predvolania na pojednávanie sťažovateľ síce v odvolaní namietal, no po tom, ako krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že „*dlžník mal riadne vykázané doručenie predvolania na pojednávanie*“, už v sťažnosti túto námietku nepredniesol). Sťažovateľ tak nevyužil možnosť, ktorú mu okresný súd poskytol, vyjadriť sa k návrhu navrhovateľa v 2. rade na pristúpenie do konania, a tým aj účinne spochybníť jeho aktívnu legitimáciu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že v štádiu odvolacieho konania vzhľadom na procesnú pasivitu sťažovateľa ako dlžníka spätú s nevyvrátiteľnou právnou domnienkou zakotvenou v § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii už nepredstavovalo v odvolaní nastolené započítanie vzájomných pohľadávok medzi sťažovateľom a navrhovateľmi podstatnú otázku, ktorú má na mysli ustálená judikatúra ústavného súdu i ESLP pri určovaní požiadaviek na kvalitu odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov. Preto ak krajský súd na tento odvolací dôvod explicitne nereagoval, ale obmedzil sa iba na zdôraznenie procesnej pasivity vo chvíľach, keď sťažovateľ priestor na osvedčenie svojej platobnej schopnosti od okresného súdu dostal, nemožno za žiadnych okolností dospieť k záveru o ústavnej neudržateľnosti kvality odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu.

2. Ďalší okruh námietok sťažovateľa atakoval procesný postup oboch v jeho veci konajúcich všeobecných súdov. Sťažovateľ tvrdí, že viacero procesných podaní navrhovateľov mu nebolo riadne doručených, preto k nim nemohol zaujať procesne relevantné stanovisko tak, aby v konečnom dôsledku ovplyvnil rozhodnutie súdov o návrhu na vyhlásenie konkurzu. V podstate takto namieta porušenie kontradiktórnosti konania ako súčasť princípu rovnosti zbraní.

Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 32106/96, § 46).

2.1 Sťažovateľ najprv namieta, že mu nebolo doručené odvolanie navrhovateľa v 1. rade podané proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 K 57/2012-145 zo 17. apríla 2013 o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Ústavný súd uvádza, že nedoručenie odvolania navrhovateľa v 1. rade nemá vplyv na ústavnú kvalitu postupu a rozhodnutia krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR 15/2014, ktoré ako zásahy podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde sám sťažovateľ určil ústavnému súdu za predmety prieskumu (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Vada nedoručenia odvolania zaťažila postup okresného súdu ako súdu prvého stupňa s eventuálnym ústavne významným dopadom na odvolacie uznesenie krajského súdu č. k. 4 CoKR 12/2013-206 zo 16. októbra 2013. V konaní sp. zn. 4 CoKR 12/2013 však bol predmet rozhodovania krajského súdu odlišný od neskôr vedeného konania pod sp. zn. 4 CoKR 15/2014. Kým v prvom prípade krajský súd rozhodoval o odvolaní navrhovateľa v 1. rade proti uzneseniu okresného súdu, v druhom konaní prerokovával odvolanie sťažovateľa proti celkom odlišnému uzneseniu súdu prvého stupňa.

V minulosti ústavný súd nepripúšťal preskúmavanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozhodnutia prvostupňových súdov, s poukazom na to, že takéto rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú „konečnými“ rozhodnutiami vo veci a sťažovatelia majú v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním sťažností proti konečným rozhodnutiam odvolacích súdov, ktoré vstúpi z konaní nasledujúcich po zrušujúcich rozhodnutiach odvolacích súdov. Po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 však ústavný súd tento svoj postoj viackrát korigoval, keď identifikoval ako prípady hodné odlišného prístupu rozhodnutia odvolacích súdov poznačené porušením práva sťažovateľa ústavno-procesného charakteru. V takom prípade by totiž odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu bol účastník vystavený v nasledujúcom konaní postupu súdu prvého stupňa viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v konaní, ktoré bolo poznačené porušením ústavno-procesných práv jeho účastníka. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím, navyše nevyhnutne akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavno-procesných práv účastníkov takéhoto konania (pozri napr. II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011, III. ÚS 46/2013).

S ohľadom na popísané trendy vo svojej rozhodovacej praxi, berúc súčasne do úvahy podstatu námietky sťažovateľa (nedoručenie odvolania protistrany), je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť sťažovateľa proti postupu a uzneseniu krajského súdu v konaní sp. zn. 4 CoKR 12/2013 by nebola márna. Tu predbežne prerokúvaná sťažnosť však už nemá potenciál napraviť prípadnú ústavnú vadu zaťažujúcu odvolacie konanie, ktoré právoplatne skončilo 31. októbra 2013.

2.2 Rovnaký postoj zaujíma ústavný súd aj vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že mu okresný súd nedoručil repliku navrhovateľa v 1. rade k sťažovateľovmu vyjadreniu

z 2. apríla 2014, ktorým osvedčoval svoju platobnú schopnosť. Takouto vadou mohlo byť zafixované konanie okresného súdu a krajského súdu vo fáze právoplatne ukončenej 31. októbra 2013.

2.3 Ďalej sťažovateľ kritizoval, že mu nebol doručený ani návrh navrhovateľa v 2. rade na pristúpenie do konkurzného konania, v dôsledku čoho *„sa nemohol vyjadriť k rozšírenému dôvodu navrhovateľov na vyhlásenie konkurzu (práve podstatných 2.014,08 EUR) a tým uplatniť svoje procesné práva“*.

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii neukladá konajúcemu súdu doručovať návrh veriteľa na pristúpenie do už prebiehajúceho konkurzného konania dlžníkovi. Súčasne platí, že ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) sa na konkurzné konanie použijú len primerane (§ 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Primeranosť použitia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku znamená, že konajúci všeobecný súd je povinný pri úvahách o použití procesnej normy zakotvenej v Občianskom súdnom poriadku vyhodnocovať súlad postupu podľa Občianskeho súdneho poriadku s účelom konkurzného konania a konkurzu ako takého. Tento účel je, ako už bolo zdôraznené, poznačený aj zásadou rýchlosti uplatňovanou v konkurznom konaní na podstatne striktnejšej báze, ako je tomu v základnom nachádzacom konaní.

O návrhu na pristúpenie veriteľa do už prebiehajúceho konkurzného konania je súd povinný rozhodnúť do 15 dní od doručenia tohto návrhu. Zásada rýchlosti tak nachádza svoje vyjadrenie aj v § 24 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a musí sa premietnuť aj v úvahe súdu, či je povinný návrh na pristúpenie do konkurzného konania doručiť dlžníkovi.

Okresný súd v sťažovateľovom prípade návrh navrhovateľa v 2. rade sťažovateľovi nedoručil a ústavný súd jeho postup akceptuje. V dôsledku nariadenia pojednávania na 24. január 2014 sa totiž sťažovateľovi vytvoril dostatočný priestor na zaujatie stanoviska

k dôvodom, na ktorých navrhovateľ v 2. rade založil svoj návrh na pristúpenie do konkurzného konania spojený neoddeliteľne s návrhom na vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľa. Sťažovateľ sa nariadeného pojednávania nezúčastnil napriek riadne doručenému predvolaniu. Ak za týchto okolností okresný súd preferoval po doručení návrhu navrhovateľa v 2. rade na pristúpenie do konkurzného konania zásadu rýchlosti na úkor práva sťažovateľa vyjadriť sa k dôvodom predmetného návrhu, nepostupoval podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom konkurzného konania a zjavne ani v rozpore so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu. Krajský súd tak potom v odvolacom konaní nemal čo naprávať, preto jeho potvrdenie uznesenia okresného súdu o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa je ústavne udržateľné.

2.4 K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj pri predbežnom prerokovaní námietky sťažovateľa, že mu okresný súd nedoručil vyjadrenie navrhovateľa v 1. rade *„zo dňa 4. 11. 2013 k procesnému postupu súdu (pristúpenie navrhovateľa v 2. rade, pohľadávka 2.014,08 EUR, zasielanie a doručovanie stranám)...*“, ani vyjadrenie navrhovateľov z 11. decembra 2013, v ktorom títo navrhli vykonanie dôkazov. Ústavný súd tu odkazuje na dôvody formulované k predchádzajúcej námietke.

2.5 Sťažovateľ tiež namieta, že jeho odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 K 57/2012-312 z 30. januára 2014 o vyhlásení konkurzu bolo doručené navrhovateľom na vyjadrenie. Podľa sťažovateľa *„tu je nevyhnutné poukázať na rôzny postup súdu prvého stupňa, keď pri prvom rozhodnutí (zamietnutie konkurzu)... nezaslal odvolanie navrhovateľa sťažovateľovi, avšak pri druhom rozhodnutí (vyhlásenie konkurzu) súd prvého stupňa odvolanie sťažovateľa zaslal navrhovateľom na vyjadrenie“*.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľom tvrdenú nerovnosť v prístupe okresného súdu k účastníkom nie je možné napraviť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoKR 15/2014. Len ťažko si možno predstaviť záväzný právny názor ústavného súdu o ďalšom postupe krajského súdu v označenom konaní, ktorý by mal byť sformulovaný v prípade, že by

nálezom tejto námietke vyhovel a vec by vrátil krajskému súdu do štádia pred rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu. Ústavný súd tu znovu môže iba odkázať na pasáž odôvodnenia tohto svojho uznesenia (bod 2.1), v ktorej naznačil, že nedoručenie odvolania navrhovateľa v 1. rade proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu mohol sťažovateľ účinne atakovať sťažnosťou proti uzneseniu krajského súdu, ktorým tento o nedoručenom odvolaní rozhodol.

2.6 Napokon sťažovateľ kritizuje, že vyjadrenie navrhovateľov k jeho odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu o vyhlásení konkurzu mu nebolo doručené.

Ani túto námietku ústavný súd nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, no ani Občiansky súdny poriadok neukladá súdu prvého stupňa ani odvolaciemu súdu zabezpečiť doručenie vyjadrenia protistrany k odvolaniu odvolateľovi. Nejde tu len o otázku zákonnosti, ale aj o kontradiktórnosť konania ako prvok ústavne zakotveného základného práva na súdnu ochranu. Túto súčasť základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať tak, že sa zo súdneho konania stane „nikdy nekončiaci“ proces vzájomných replík a duplík prebiehajúci dovtedy, kým jedna zo strán konania na predchádzajúce vyjadrenie protistrany nezareaguje. Každý účastník súdneho konania nesie procesnú zodpovednosť za plnohodnotné využitie prostriedkov procesnej obrany, ktoré mu zákon priznáva. Obzvlášť to platí v konkurznom konaní vzhľadom na už opakovane zdôrazňované uplatňovanie zásady rýchlosti a prísne formálneho procesu. Za takých okolností potom využitie procesného prostriedku stranou súdneho konania spolu s využitím práva protistrany vyjadriť sa k obsahu tohto procesného prostriedku plne zabezpečujú základné právo účastníkov konania na súdnu ochranu aj ich právo na spravodlivé súdne konanie.

3. Posledný, relatívne samostatný okruh sťažovateľových námietok sa zakladal na ďalšom nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že nedoručovanie procesných podaní navrhovateľov „uviedol... aj v odvolaní. V tomto uznesení sa Krajský súd v Bratislave vyjadril len k neúčasti

sťažovateľa na pojednávaní vytyčenom na deň 24. 1. 2014, avšak nič nevedol k tomu, že žiadne vyjadrenia a podania zo strany navrhovateľov neboli doručované sťažovateľovi.“.

Ústavný súd z príloh sťažnosti zistil, že sťažovateľovo citované tvrdenie je v súlade so skutočnosťou.

Ako už bolo uvedené (1. bod odôvodnenia tohto uznesenia), kvalita odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu sa vždy musí posudzovať s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu (rozsudok ESĽP z 9. 12. 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, sťažnosť č. 18390/91, § 29). Ústavný súd už podčiarkol skutočnosť, že v sťažovateľovom prípade išlo o konkurzné konanie v jeho úvodnej fáze vyznačujúcej sa síce prvkami sporového konania, ale v záujme uplatnenia zásady rýchlosti konania aj výraznou koncentráciou späť s uplatňovaním nevyvrátiteľnej právnej domnienky podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zároveň tiež bol konštatovaný nedostatok súčinnosti sťažovateľa v procesných etapách, v ktorých mu právna úprava právo zaujať stanovisko k návrhom navrhovateľov garantovala.

S ohľadom na popísané konkrétne okolnosti prípadu poukaz krajského súdu na procesnú pasivitu sťažovateľa, ktorý bol reakciou na jeho domáhanie sa procesných práv v podanom odvolaní, podľa názoru ústavného súdu postačuje pre naplnenie sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Samotný krajský súd nadväzne na to uviedol, že vzhľadom na procesnú pasivitu sťažovateľa „nemohol prihliadnuť k dôvodom uvedeným v odvolaní doručenom zo strany dlžníka“.

4. Ústavný súd zhrňujúco konštatuje, že predbežné prerokovanie všetkých rozhodujúcich námietok sťažovateľa, na ktorých založil svoj návrh na rozhodnutie vo veci samej, vedie k záveru, že po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo možné dospieť k meritórnemu záveru o porušení sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie. To vedie ústavný súd štandardne

(napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06) k odmietnutiu sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite i jeho návrhom na dočasné opatrenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015